

A na Dobo swětło z hrny
 Wot nej, přež kněw roz hrabě;
 Přeč do powěbra so mruy
 A bu sladto hwež dorwe.

"Smil so wot kč.!" palana Luna,
 Wobleđajcna, mordtej runa.

Suwaly jandžel x cěmnej dže se
 Kaj ru wole božeskej:

"Dokelž stoncu zawo dže se
 Swětło, dha božes přirhodnje
 Wot jeh blysiča wobswečena,

Pak, kaj nek, božes začěm nje na!"

"Ale nje stač. Dže člo btiwa,
 Wot dat ze či smilny wot kč;
 Z wialom budžes tež ly khuda,
 Wobkapežec' božes čriku noc.
 Rany, kobrež stoncu spali;
 Twoja paruka zawobali.

Luna wunije spokojena,
 Swětło do dha wot stonca.

Fehdy swoj běh roz swětlena
 Poča nočna walowana.

Swoj křěth. wopatarujo dže ta
 Na lo, k dže by syly křěta.